

FLORIDAI

BAJTÁRSI HIRADÓ

v.B.TAMÁSKA

XIII. évfolyam, 3. szám- 1995.

vitéz Baranchi Tamáska Endre

HONFOGLALÓK és HONVESZEJTŐK..

Mi magyarok egy igen fontos évnek a küszöbén állunk. Hangsúlyoznom kell, hogy " mi magyarok", mert a többi magyar földön élő népséget ez a nevezetes évforduló teljeden hidegen hagyja.

1996-ban lesz az 100 éves évfordulója annak, hogy mi magyarok, a mi elődeink Appad vezérlete alatt a Karpat medencébe jöttek és azt birtokba vették.

A negy évforduló előtt szomorúság tölt el s így Berzsenyi híres költemnyéből idézek,

"Más néppel látott bajnoki vért hazánk
Szerzője, Appad, a Duna partján..."

és látónki erőt fejezki versében...

Most lessu mérég, lessu halál amész
Nézd, a kevély tölgy, melyet az éjszaki
Szélvész le nem dönt, benne termő
Férgek erős gyökereit megérik...

Ezeregyszáz évvel ezelőtt honfoglaló ősünk országot teremtettek nekünk, ahol sok évszázad alatt sok vérzivatar között ugyan a magyar nemzet élt, alkotott, harcolt és védte a Nyugatot.- Igen ezek honfoglalók voltak és az utána következő nemzedékek is hős elődeiknek példáját követték évszázadokon keresztül.

Ma szomorúan kell körülnéznünk, hogy a régi dicsőségünk mennyire lehenyatlott.

A nagy történelmi határkö közelében mind jobban elszaporódnak a honveszejtők. Szomorú, de így van. A férgek valóban rágják a "kevély tölgy" gyökereit. Azok veszejtik el régi Hazánkat, akiknek nem sok magyar vér

csörgedez ereikben. Azok akik idegenből jöttek s nekik ma már nem fontos a több mint ezer éves magyar Haza.

Persze,-ezek lelkiismeret nélkül tékozzolják el mindazt, amit Árpád és népe elfogkalt és ezt az utódok vérrel- vassal védelmezték. AZ ezer éves országunkat nemcsak hagyták szétszabdalni, de ezek még segítséget is nyújtottak ahhoz, hogy tereüketeinkből minél többet adjanak a koncon osztozkodó szomszédoknak. Nem volt elég súlyos az első Trianon, a másodikon még önként adták ode ismét három gzinmagyar községet. De a honveszejtők tovább garázdálkodnak. Lemondanak a magyar nemzet megkérdése nélkül ősi magyar területekről s odadobják a több mint ezer éve ott élő magyar testvéreinket idegen járomba.

Meddig tart még a kiárúsítás gyászmagyarok ? Bizony ezeknek nincs semmi vérvérsége az igazi magyarokkal. Tagadjuk is, hogy ezek valóban magyarok lennének. ...Ezek a honveszejtők.

Szomorúan kell ezt is tapasztalni, hogy a magyar állam mai vezetői szinte nem is törődnek azzal, hogy milyen nagy mérföldkő előtt állunk. Nem sok nemzet dicsekedhet azzal, hogy a Kárpát medencében ennyi éven keresztül államot alkotott és azt meg is tartotta. Most a férgek rágják az ősi tölgyet s nekik talán nem is fontos az, hogy a magyar nemzet kipusztuljon Európa közepéből.

.... Honveszejtők ! vigyázzatok, mert ha eltékozzoljátok ősi örökségünket- lelketekre,-ha van,- egy haldoklóra ítelt nemzet átka fog örökké szállni .-

/ 1995 /

/ csend-őr-szem /

Let: Fügy László

"B/144 jelenté"

Reszet a Hadsereg Század

HUSZÁRJÁRŐR AZ ERDŐBEN

gymás után léptettek a drótakadályok mentén, amelyek O. városát védték. A földerdők géppuskái néztek az erdő felé. Az őrfélretolta a spanyol lovast és már kint is voltak a városból, amely az utolsó erősség. Az úmenti árokban az elhullott lovak csontvázain még mindig varjak gunnyasztottak. Fával megrakott szekerek dőcögtek az idekélő erdő felől s mellettük géppisztolyos honvédek mentek gyalog. Melegen sütött a nap, amikor a járőr elérte az erdő szélét. Átnyergeltek, meghúzták a málhát, hogy ne zörögjön, azután K. őrmester nyomában eltűntek a fák között.

Az erdő nyirkos levegője csapott az arcukba, a lovak élénken figyeltek és ugyancsak szaporázták a lépést a puha, füves talajon. A járőr óvatosan haladt az ösvényen, amerre a favágók jártak, azután bekerültek a bokrok közé és párhuzamosan az úttal, a sűrűben haladtak. A lovak nyugtalankodtak, táguló orrokkal figyeltek a levegőbe, mintha csak érezték volna a veszélyt. Az erdőben néma csend volt, még a rengeteg zúgása is hallgatott.

Az oldalt kiküldött huszár, lova nyakára feküdvé jött vissza. — Őrmester úr alázatosan jelentem, az út túlsó oldalán lovasokat láttam, lehetnek vagy tizenöten...

A lova nyeríteni akart, de a huszár befogta az orrát s így a ló csak idegesen kapált és kapkodta a fejét.

A járőr lóról szállt. Két huszár a lovakkal lassan követte az út felé tartó bajtársait. Fától-fáig, állandó összeköttetésben egymással, jelekkel dolgozták előre magukat. Néha öt percig is mozdulatlanul feküdtek valamelyik fa tövében.

Az orvlövész-lovascsoport lórólszálltan tanácskozott, azután kis dobozokat szedtek elő táskáikból és megindultak az út felé.

Valamennyiükbe beledöbbsent a gondolat: most! Cselekedni kell huszárosan.

Már kúszott is előre Banai tizedes. Mintha csak az ifjúkori May Károly hősei elevenedtek volna fel, nem Old Shatterhand és Winnetou, hanem Banai Pál huszártizedes Zagyvarékásról, kúszott a lovakhoz. Egy zörej, elhibázott mozdulat valamennyiük életébe kerülhet és soha többet nem tér vissza a járőr. Az indiánok nem kúszhattak oly ügyesen, mint ez, az alföldi gazdagyerek. Közvetlen a bandita mögött állt már, de még mindig nagy volt a távolság ahhoz, hogy elérje. Kiugrott a fa mögül és torkonragadta a banditát. A lovak felkapták a fejüket, de azután legeltek tovább. A huszárok hangtalanul feküdtek a fák tövében. Az őrmester intett Banainak s a káplár a lovakkal szép kényelmesen megindult hátrafelé, mintha csak otthon volna a laktanya udvarán s az itató vályúhoz vezetné őket. A banditák éppen akkor tértek vissza, amikor az utolsó ló is eltűnt a sűrűben. Az őrmester megvárta, míg valamennyi bandita a tisztásra ért, aztán csípőből beléjük engedett egy sorozatot a géppisztolyból, a huszárok is. A banditák szitává löve heverték a tisztáson, a huszárok felszedték a fegyvereket, válogattak maguknak zsákmányként egy-egy jobb géppisztolyt, a többit pedig kézigránáttal felrobbantották.

Sietve iparkodtak vissza lovaikhoz. Éppen odaértek az úthoz amikor lövések hallatszottak a lovaik felől. A két huszár vágatában jött a lovakkal Elvágták az utat visszafelé a banditák.

— Lóra! — hangzott a parancs.

A lovak idegesen topogtak. Banai fogta az idegen lovakat.

— Visszük magunkkal a lovakat őrmester úr, úgy-e?

— Nem, itt maradnak, gránátot nekik.

A huszárok szíve egy pillanatra összeszorult, pedig nagy veszélyben voltak, de mégis a ló, még ha idegen is, közel áll a magyar emberhez. De nem lehet magukkal vinni, mert harccal kell keresztülvágni magukat a banditákon. Nem nézett senki hátra, amikor a kézigránát cefatokra szaggatta az egymáshoz kötött lovakat és ezért nem látta senki, hogy Banai tizedes egy sötét pejt vezet a ló mellett kötőféken.

Élénken ügettek az erdőben. Mögöttük pedig egyre szóltak a puskák, azután egyszer oldalról is tüzet kaptak. Még jobban bekanyarodtak az erdőbe, azután nagy félkört leírva, visszaféle tartottak,

hogy a banditákat elkerülve kijussanak az erdőből. A lovakat alig tudták fogni, rohanni akart mind, pedig a fák majd leszedték a húszárokat. Feküdtek a lovak nyakán és mentek egymás nyomában.

Az egész erdő harsogott a géppisztolyok hangjától.

— Egyenként a tisztáson keresztül. Szöke kezdi, ha átjutott, a bevágásban bevárja a többit.

Szöke összeszedte a szarát, megsimogatta a lóva nyakát, aztán nekiiramodott. Keresztül ugratott az árkon, a kidőlt fatörzsön, mintha csak otthon a kis gyakorlótéren volnának, azután rajta-rajtában repültek át a mezőn és szerencsésen elérte a bevágást.

— A következő — adta ki a parancsot az őrmester, mintha csak a fedelesben mondta volna. A következő is nekiindult. A harmadiknál már észrevették a banditák, hogy mi készül s golyózáporral árasztották el a tisztást. Az őrmester egy pillanatra behunyta a szemét, amikor Kocsis huszár a tisztásra ért, ez volt a legrosszabb lovása. De ő is elérte a bevágást. A lovak idegesen topogtak s menni akartak minél előbb. Kiss Péter felbukott a lovával, eltalálták. A ló első térdére támoszkodott, keservesen nyerített, azután hanyat hemperedett, de Kiss Péter kiugrott a nyeregből.

— Fel tudod venni, Molnár? Molnár volt a legjobb lovása.

— Majd megpróbálom.

Nem jó odanézni és mégis oda kell nézni. Oly lassan megy ez a Molnár, mintha léptetne. Most ért oda, lövik, csak úgy porzik körülötte minden. Mintha leesett volna a lováról, egészen oldalt lóg, azután felkapta a föndönfekvő Kisst és eltűntek.

— Na indulj Banai. Mi a fenét cipelsz, miért hoztad el a lovat?

— Alázatosan jelentem, fájt a szívem agyonlőni. Ha nem tudom átvinni épkezzelem, tessék elvenni tőlem a Rendőrt.

A banditák már egész közel értek, úgy hogy nem várta meg míg Banai átért, utána iramodott. A málhatáskákon szaladgáltak keresztül a golyók, a combjában is valami szúrást érzett, meg forróságot, de egyre csak azt nézte, hogy Banai átér-e a két lóval. Sikerült. Bekötözték egymást, cigarettát sodortak, odadozták a lovaknak a szarákat és lépésben megindultak hazafelé.

Fürý Lajos

Ebben az évben megint olyan szerencsén volt, hogy ugyanakkor lehettem szabadságon Újhelyben, mint István öcsém. - "Egyik szép augusztusi napra éskutatási kirándulást terveztünk Vily községbe. - Másnap hajnalban már indultunk is a megyeháza elé a Mávaut autóbusszal.

Mivel arra a napra meleg idő ígérkezett, csak úgy rövid nadrágban és rövid ujjú ingban voltunk. Egy kevés áhéméziát vittünk magunkkal, amelyet egy aquarell festőkészlet, egy rajzfűzet és egy fényképezőgép egészített ki.

Ismertő tájakon rohegett az autóbusszunk. Széphalomban, mint régi ismerőst üdvözöltük tekintetünkkel a Kazinczy mauzóleumot. - Hamarosan Mikézásán voltunk. Már láttam a M. Kir. Csendőrlaktanya felirást is az egyik épület falán. Eppen egy járór fordult be a kapun. Valószínűleg most jöttek meg a szolgálatukból. A KÖZSEGI MEAGALLONAL A NAPOS CSENDŐR egy kisebb csoportot vett át a gépkocsink vezetőjétől. Én figyeltem őt, de ő nem tudhatta, hogy ki is az a rövid nadrágos személy. - Az autóbussz alig indult tovább, már mi készülődtünk is, hogy a vily-vitányi útelágazásnál lelephessünk az autóbusszról. - Már láttuk is az útjelzőtáblát. Az autóbussz megállt. Más leszálló, de felszálló utas sem volt rajtunk kívül.

Kocsink hamar el is tűnt a perfellegben, amikor mi a kellemes reggeli időben folytattuk utunkat gyalog. - Közben gondolatainkban elkalandozhattunk egy pár száz évre vissza, - hogy valaha őseink talán éppen ezen az úton jártak, - persze nem gyalog, - vagy kecsin, de legalább is lóháton. Nekünk most csak az apstelek leva maradt.

Amint az enyhén emelkedő dombra értünk, már láttuk is Vitány községet, amint meglapult a kis horpadásban. A sűrű lombok közül magasan emelkedett ki a szürkebádoggal fedett kálvinista tereny. - Ez már a Vitányiak ősi fészke volt. - Az utcák néptelenek voltak, hiszen a falu lakosai ekkor már mind munkában szorgoskodtak. Legtöbbje természetesen a határon. - Alig hagytuk el az utolsó házat a falunak, már jöttek ismét a házak. Itt egy kicsit emelkedett az út, és balra fordult. - Igen, - ez már Vily község. - Furcsa érzés motoszkált bennem. - Lőrinc és Mihály őseink ennek a községnek egy részét kapta adományba a királytól, azért, mert a fehérmegyei csatában vitézül püfölték a cseheket. - Öcsémnek a Wigländer fényképezőgépe állandóan kattergett.

Jól tudtuk azt, hogy itt élő rekennel már nem igen találkozhatunk. Hisz Barnabás, - az utolsó tagja a vilyi ágak-is már 1832 óta a temetőben perlad. - Így nekünk az elnemült ősekhez kell elzarándokolnunk.

Kérdésünkre, hogy hol van a temető, megmagyarázta egy öreg atyafi, hogy a régi a templom körül, - az új pedig a faluk kívül van. Mi a régi irányába vettük az utunkat. - A templomkert volt a régi temető. A tereny méltóság teljesen érkedett a demtetőn az elhunytak besüppedt, begyepesedett sírhantjai felett. A csendes, akácok temetőben hamarosan két siremléket is találtunk. - A mohos levakarva a megfűtött, repedezett öreg kőről, már betűztem is; " Itt nyugszik Nemzetes Tamáska Mihály . . . " Kezelettel álltunk meg a lapos, gyepes ősi sír előtt. A Bocska buzogány most talán még szebben ragyogott a napfényben a tereny gömbjén.

Kis idő múlva ismét beljebb mentünk a faluba az egyik keskenyebb peres utcán. A község közepét egy hárenszegetű tér foglalta el. Pázsittal, kereknyálvával benéve, melyet egy kis patak szelt át. A patak egy régi kőből épített belthajtásos hid alatt csefgedezett csendesen tovább. Szép fehér libák csendesen tépdestek a fűvet. - Igazán festői látvány volt. Egy meglevenedett Neogrady kép. - Azért úgy határoztam, hogy ezt le fogom festeni. - Az egyik palánk mellé, az árnyékba helyezkedtem el a hozzáálltam a festéshez. - Öcsém pedig ezalatt az idő alatt is szorgalmasan készítette a fényképeket. A híd slatt bujkált. Falu részleteket fényképezestt. Egyet-mást kérdezett is a kíváncsian tenfergő atyafiaktól. Milyen nagy az iskolájuk? - Hány ember fér el benne? - Hány tennát bír el ez az öreg kő híd? - Milyen messze van a szlovák határ? - és így tovább.

En el voltam foglalva a magam munkájával. Azenban, ahogy félszemmel néha úgy hátra tekinttem, a mögöttem álló kíváncsiskodók tömege mindig nőtt. - Először csak egy pár öreg asszony, majd egy-két pipázó idősebb magyar. - De lassan jöttek fiatal suttyó leventakerű legények is. Egyik, másik kapára támaszkodva, vagy a vasvillát gereblyét, - kaszát és egyéb narciszerszámot szorongatott a markában. Engem a nezők nem zavartak. Nyugodtan dolgoztam. - Halkan beszélgettek. - Majd egy kisebb mozgoledás támadt, amikor egy sötétszürke nadrágos, ingujjas fiatalember is megérkezett közéjük. Iskolázott ember benyomását keltette. Helyet adtak neki közvetlen mögöttem. - A csendet ő terte meg.

Eladó lesz a kép? - kérdezte.

Nem, - válaszoltam.

Őn ebből él? hogy fest?

Amogy vesszük - feleltem ismét kurtán.

Mi a foglalkozása?

Mikor mi, - velt a dedonai válaszem.

Honnan jöttek?

Messziről.

Meddig maradnak?

Még nem tudjuk, - Így a rövid beszélgetést abba is hagyta, látván azt, hogy nem sokra megy velém. - Majd a fiatal parasztleányok az ide-oda készülő öcsém felé mutogattak és sugdolóztak.

A képem már majdnem kész is velt. Ezt még a nem szakértő nézőim is könnyen megállapíthatták. - Kisebb mezeledés támadt mögöttem a az egyik közelemben álló afogaiközött így szólt félhangosan; Mindjárt befejezi!

Erre én is hegyeztem a fülemet s amint a tájra pillantek ismét, hogy képemet utóljára összehasonlítsam, a baloldali dikáterből egy erős természetű embert láttam felém szaladni. Arca kipirulva, szalmakapalját kezében légatva, egy viseltesebb nadrágban és a portál hamuszürke félcipőben.

A mezeledés mögöttem erősödött s az ifjak most már felkér alakban körül is vettek öcsémmel együtt, ki ekkor már szintén mellettem velt. A tagbaszakadt, emberrel hullott a veríték, töröltette homlokát és az inge is testéhez velt tapadva az izzadtságtól. Még erősen limegett, mikor hozzánk érkezett. - Fújtatva mondta; Balla János tanító, tartalékos hadnagy, leventeparancsnok vagyok. A község ejtőernyős és partizán elharított parancsnoka. - Szinte egy szuszra mondta el mindezt. - Majd egy nagy lélekzetet véve így folytatta;

Igazelják magukat az urak! - Öcsém nosolyogva már nyúlt is az igazelványért. - Az ifju leányok gyűrűje teljesen bezaródott. - A szemek erősen figyeltek bennünköt s minden marok görzsösebben szerítette a kapa, vagy vasvilla nyelét. - Ecsetemet keleti nyugalommal letéve, megtörültem kezeimet s nyúltam én is személyazonosságom igazelványozért. - Feszült csend következett. Azt megmutatva Balla tanító úrnak, - annak arca még kétszerte pirosabb lett s szinte fennhangon betűzte nevémet és rendfokozatomat, - így szólt;

Becsánatot kérek százados úr! - Nincs miért. - Válaszoltam, s egy-ben gratulálok tanító úr! - Úgy látom, itt a partizán elharítás remek kezében van. Leventéit pedig külön dicséret illeti!

Kisebb moraj futott végig az ifjak között s szomorúan vették tudomásul, hogy nem sikerült szövjet kényszeríteni, vagy partizánt fogni. - A kérdező fiatalember is katonásan bemutatkozott; ifju Balla János, másodéves sárespataki teológus vagyok! - A kör körülöttünk kezdett megbomlani s az ifju nagyarak pedig kezdtek szétszállingózni. Látszott az arcukon a nagy csalódás. - Ekkor kapott a fejéhez Balla tanító úr. - Százados uram! Nagy baj van! - Ugyanis én közben értesítettem a mikéhazi csendőrséget, hogy jöjjenek a járőrök, mert leventéink két partizánt fogtak. - Így mentünk sietős léptekkel a község házára, hogy onnan intézkedjék telefonon. - Közben Balla tanító úr elmesélte, hogy éppen mák szüreten velt kinn a határon, amikor vagy három leventeje jött érte, különböző időkben, hogy két gyanús alak tartózkodik a községben, - valószínűleg partizánok, vagy ejtőernyősök. - Így futottam vagy három kilométert a mák földesről be a faluba,

Mar meg is érkezünk a jó híves község házára. Balla tanító úr kérte a mikéhazi őrséget. ¹ Dörgő hangon bement a, hogy; Ejel! A pestáskisasszony, már adta is a vonalat.

Mikéhazi csendőrség? - kérdezte, Itt Balla János tanító villyből. - Atadem a kagylót Tamáska csendőrszázados úrnak. - Átveve a hallgatót, bementam; Tamáska csendőrszázados! - Jött a válasz.: Nagy János próbás csendőrszázados, napos csendőrszázados! - Parancs!

Érem az érseparancsnokot! - Alázatosan jelentem nincs itthon! Három járőrt indított utba ejtőernyősök ellen! Vagy öt perccel ezelőtt é' is kerékpárral utánnuk ment!

Ide figyeljen! - Mi vagyunk ketten az öcsémmel azok a bizonyos ejtőernyősök. Azonnal, üljen kerékpárra s utalva az érseparancsnokát, jelentse, hogy vonuljanak be. Majd később újra felhívom az őrséget, -

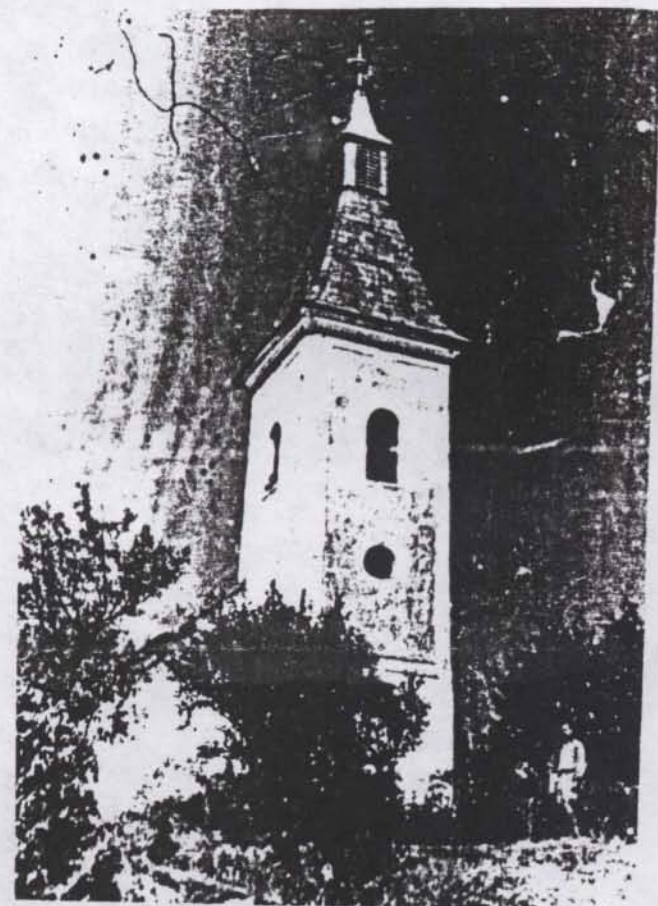
Az ejtőernyősök ügye befejeződött. - Balla tanító úr is megnyugodva, - meghívott bennünket ebédre s mi meg elmentünk előbb a fiával az ési kalvinista templomot beülve, is megnézni, ahol éveken keresztül dicsérték az Urat derék éseink. - Egy jó fenettkerő borral tértünk meg a tanítói lakásba, ahol az eredményes napot baráti beszélgetéssel töltöttük el. - Közben még felhívt

tan a mikházi őrsét is s az őrsparancsneket legénységével együtt megdicsérve,- közöltem vele, hogy a késő esti autó busszal megyünk vissza Újhelyre s így, ha akarják, láthatják egy pillanatra az ejtőernyősöket.

A nap már közel volt a látóhatárhoz, hogy a vílyi lankás hegyek között lenyugodjen. Ifju Ballával harmasban sétáltunk ki az autóbuszhoz. Nemsokáig kellett várakozni. A bányadt augusztusi korai este egy pár perc múlva fekezett is előttünk az autóbusz.- Balcsút intettünk az ablakból s már rebogtunk is. Az ég ekkorra már szép bíborban és a naracsszinek egész gazdag változatában ragyogott. Nemsokára Mikóháza voltunk. Még az alkenyaten is jól látszott a csenderlaktanya.- Egy törzsőrmester és egy szakaszvezető állott a kapu előtt.- "hogy elhaladtunk előttük, barátságosan integetten nekik.- Bár csak ingujjban voltam, de a nekik szánt integetésből, ne meg nem utólsóserben csenderhajúszomból mindjárt tudták, hogy csak én lehetek az egyik ejtőernyős.- Fesztes vigyázz-ban állva tisztelegtek az elsuhanó autóbusz előtt.

Pgh, 1965, marc. 31.

vitőz Berancki Tamáska Endre

A vílyi ref. templom

- ooo -

Jobbra István öcsém a vílyi régi temetőben egyik ösünk sirköve mellett..

KISVARSÁNYI GÉZA

EMBERVÉSZ
A Harmadik Trianon

Az ősviharban elszántan állok
Hol sirnak, jajgatnak a tölgyek, a fák
Szivembe nyilallik a régi átok:
Nem lehet megmenteni a hazát.

Bolondok ülnek fent a Várban
Bohócok ugrálnak az Ország Házában
S jön a szajnaparti ármánykodás
Vészesen csikorog, s nincs ellenállás.

Lobogva ég a magyar történelem
Mint világító fáklya a szurkos sötétben
De mindenki vak, nem lát a fényben
Csak rángatódzik, mint kocsmái részeg a vérben.

Az ősi föld csodásan énekel
A szivárványig, az égig hangzik a dal
De nem mondja senki az igaz történetet el
Csak szüköl, mint megvert kutya, jaj!

Az átkozottak meddig kínoznak még
Hetvenöt év szenvedés nem volt elég?!
Hányszor feszítenek a rozsdás keresztre?
E tájon nincs ember, béke, és csendes este.

Se rossznak, se jónak nincs feloldozás
És az imádkozás után nincsen megváltás
Hull a magasból a verejtékes átok:
Mig éltek, léteztek, ti rongyok vagytok.

Ez a végitelet, de én ellenállok
Semmi törvényszerű vagy isteni!--kiáltok,
Mert az igaztalanság csak gyarló emberi átok
S minden vihar után kék eget látok.

Gézától
V. Tamáska Bandinak
1995. július

A kálvinista pap új parádéskocsisa.

=====

Jani bátyám, Édesapám kisebbik öcse nagyon szerette a tréfákat. Ő igazán sokat örökölt a "gálócsi humorból." Nem mintha a két bátyja nem ismerte volna az életnek eme vidám oldalát.

Jani bátyám református lelkész és egyházmegyei tanácsbíró volt. Eszperességre, magasabb egyházi tisztségre sohasem vágyott.

Egy Szarazvölgyi abaúji kis faluban gondozta a lelkeket, de azonkívül nemcsak a papi birtokon gazdálkodott, - mint mint a gazda, - hanem még mellé bérelt 50 hold földet is. Nagyanyánk meg is jegyezte, hogy sohasem gondolta volna, hogy a pap fia ilyen jól fog gazdálkodni. Hiszen kis gyerek volt, amikor Gálócsot elhagyta özvegy nagyanyánk a három fiával, mivel újra férjhez ment és Aباújba költözött.

Jani bátyám, mint jó gazda, szép lovakat, jól tejelő teheneket tartott, komoly mangalica diszókát nevelt és a parókia hátsó udvara pedig tele volt baromfival. Az igaz, - hogy ez már a felesége Berta néni hatás körébe tartozott.

..... Már kiszolgált tűzér hadapród voltam, amikor az egyik húsvéti vakációm alkalmával Salyebre utaztam. Én nagyon szerettem a falusi életet. Gondoltam, hogy egy pár napot ott fogok majd tölteni.

Egyik délelőtt Berta néni után a kamarába is bekukkantottam. Ott a gerendén valami ruhaféle lógott, ami be volt takarva fehér lepedővel. Kíváncsian alánéztem s akkor láttam, hogy egy parádéskocsis teljes ruházatban lapul ott. Szilvakék fekete zsinóros attila, ugyanolyan magyar szűk nadrág és egy tűzpiros mellény arany pitye gombokkal. Mellette egy dobozban a szokasos kocsis kárpag fekete struccollalés hátul lelógó nagy szalaggal. Eppen a kárpagot próbáltam fel, amikor betoppant Jani bátyám is. De ahogy megpillentett engem, már meg is volt a terve, az új ötlete hogy miként fog ujjabb tréfát csinálni.

Bementünk kettesben a papi irádájába - ez szentély volt. Ő is bizony nem mindenkit eresztett be. Leültünk. Ő kifordította a nagy keresszékét s elmondta, hogy vasárnap délután áthajtunk Nyéstemre s ott meglátogatjuk a görög katólikus papot és családját. Te leszel az új parádéskocsis, - mondta nekem, míg az öreg Mihály majd csak melletted fog ülni. Kiszolgált tűzér vagy, így már a lovakhoz is jól értessz. Így fejezte be mondókáját.

Nekem is tetszett nagyon az ötlet. Jó tréfa lesz. Az öreg Mihályt is beavattuk s lelkére kötöttük, nehogy majd elszólja magát.

..... Másnap már a délutáni Istentiszteleten is túl voltunk. Hamarosan felhúztam magamra a parádéskocsis ruhát. Ugy állt rajtam, mintha ramszabték volna. Kis magyaros bajuszomat is dióplájjal fényesre kentem. Mihály már a fekete hintóval a parókia épület elé hajtott megállt.

Jani bátyám a hátsó ülésre ült, míg én pedig a bakra s átvettem a gyeplőt Mihálytól. Neki is csak úgy ragyogott a szeme, amikor meglátott mint új parádéskocsist.

Elindultunk s falusiak nagy szemeket meresztve nézték, hogy a Nagytiszteletű Úrnak új parádéskocsisa van. A galu utolsó házat elhagyva, úgatesbe vettem a két ragyogó szórú pejkót. - Elvezetettel hajtottam. Az út nem volt hosszú. Mindössze négy és fél kilométer.

Hátra szóltam Jani bátyámnak, hogy majd Nyéstem adja meg az útirányt, hogy megtaláljam a görög paplakot. De ez nem volt nehéz, mert a görög templom, a "cerkó" mellett volt. ... Lassítottam. A nagy kapu zárva volt. Megállottam, majd bekiáltottam, hogy nyissák ki a kaput. Valami szolga féle rohant ki a házból a nagy kapu két szárnyát szélesre tárta. A parókia előtt megállítottam a lovakat s Jani bátyám papi komótosággal leszállt a bement a házba. Mihály'és én a hátsó udvarba mentünk a kocsival. Itt a két

lovat kifogtuk s beköttöttük az istállóba s finom illatos szénét dobtunk eléjük. Majd Mihálllyal bebellaagtunk a konyhába. Ott a szakácsné kipirosádvá erősen sürgött-forgott, míg egy tűzről pattant paraszt lány pedig igyekezett neki segíteni.

M. Mihálllyal, mint ahogy illik,- köszöntünk, majd a konyhasztal mellett lévő két székre leültünk. Nemsokára „nyíllott az ajtó s a természetes papné jelent meg a konyhában. Őt is köszöntöttük felállva, majd visszaültünk helyünkre. De már a papné adta is a pafancsot, hogy egy-egy pohár bort adjon nekünk a szakácsné. Koccintottam Mihálllyal a konyhaiak egészségére mehúztuk a poharat. Nem sokat beszélgettünk, inkább csak figyeltük, hogy mi is történik a papi házban.

Egyik alkalommal, mikor láttuk azt, hogy uzsonnán, kávét, süteményt vitt be a fiatal menyecske, a belső szobából csevegés hallatszott ki.

Majd pedig gramafon hangok is kiszűrődtek a konyhába. De a többször kinyílló ajtón keresztül azt is megláttam, hogy két csinos fiatal leányzó is van benn. Olyan 18 és 22 év körülieknek néztem őket. Egyik alkalommal az egyik ki is jött s ekkor Mihály ravaszul rám is kacsintott, csak éppen nem mondta ki azt, =hogy már igen.... A lány azt látva, hogy a mi poharaink üresek, fordult egyet s már tele is töltötte a két poharat. Mi pedig az öreg Mihálllyal felemelve poharunkat, egészségére ittunk is mindjárt. A leányzó kicsit elpirulva be is szaladt a szobába.

Az idő telt s mi is kaptunk bőven harapnivalót. Viszont bentről már a jó hangulat hangjai szűrődtek ki az ajtón keresztül.

Egyszer csak a kinyitott ajtón keresztül Jani bátyám kikiáltott;-

- Andris ! gyere be !.-

Már mentem is, nem kérettem megam. A gazdám nekem parancsolhat. A szakácsné és a fiatal parasztlány nagy szemeket meresztett, amikor eltűntem a szobában.- A szalonban bemutatkoztam s illedelmesen köszöntem. Majd Jani bátyám mondta a görög papnak, hogy-Andris az új parádéskocsisom. Majd így folytatta;

- Ujj le Andris !.-

Nemcsak a papné, de a pap is tégra nyílt számmal nézte, hogy ez a kálvinista papnőnyire jobban van a kocsisával? De mint jó házigazdák, nem szóltak semmit/. A két paplány pedig távolabb egy diványon ülőgélt, s de azért szemmel tartottak bennünket.

Iréneke egy új lemezt tett fel, míg Rózsika pedig újra felhúzta a gramafont. A zene megszólalt;-Jaj de csuszik ez a banánhéjaz akkor igen kedvenc táncdal. Jani bátyám huncutuk rámkacsintott s kérdezte;

- Te Andris !- Tudod ezeket az új táncokat ?-

- Igenis ! Nagytiszteletű Úr!- válaszoltam.

- Hát akkor kérd fel a házikisesszányokat táncra.- Ekkor a papné elszápd. Szerencse, hogy a nagy karosszékekben ült, mert biztosan el is esett volna. A görög pap meg nagybátyámra tekintett rosszaló szemekkel. Szinte ki lehetett találni a gondolatát is. Hát ez a bánosnagyi gánimára vete-medik. Behozza a kocsisát a szalonba s a lényeimket akarja ezzel táncoltatni.

Felpattantam, összevágtam a csizmám sarkát s felkértem Irénkét táncra,- Jól ment minden s Rózsika a divány sarkáról nézett bennünket. A lemez lejárt.... Már perc múlva újabb lemez forgott már a masinán. Most Rózsikát kértem fel táncra. A zenén kívül a társaság teljesen megnémultan figyelt bennünket. A második lemez is lejárt. Most Jani bátyám így szólt;

- Igyál meg velünk egy pohár bort Andris !-

Ebben a pillantban jött be a parasztenyecske egy tálca friss süteménnyel. Azt majdnem elejtette, amikor látta, hogy végig koccintok a társasággal. ... De már egy újabb lemez forgott a gramafonon és a két paplány figyelt, hogy melyikőjüket is fogom most táncra kérni.-Láttam Jani bátyámat hogy pnyire vissza kell hogy tartsa a kevegását, hogy arca már olyan piros volt, mint a szegedi paprika. Itt volt a vérsvért alkalom, a nagy pillanat, hogy megbörje a csendet. Végtelen hahotázás tört ki belőle, majd a pap barátjához fordulva így szólt;

- Ide figyelj Jenő !- Az új parádéskocsisom nem más, mint egyik unokaöcsém. Két napja, hogy jött Nyíregyházáról látogatásba hozzánk.

A hatás nagy volt. Mind a pap, mind a papné megkönnyebbülten sóhajtott fel, míg a két paplány meg a díványon kuncogott.

A házigazda törte meg a csendet s mosolyogva nézett nagybátyámra és így szólt;

- János !- Te sohasem fogsz már megjelenni ? Mindig valami tréfán törd a fejedet. Hát a mai napi is igen jól sikerült.

- Megengeded, ... hogy a parádéskocsisodat letegezzem ?

... Egy kellemes délutánt töltöttünk el Nyésten és már a nap lemenőben volt az avatási lankás dombok mögött, amikor befordultunk a selyebi párorókia udvarára. A környéknek pedig volt újabb témája, hogy a selyebi kálvinista pap hogyan tréfálta meg a nyéstei görögkatholikus pap barátját.

/ 1995/

*** - ezereskapitány - ***

.....
 B A J T A ' R S I - H Í R E K
 =====

.....
 Társadalmi események .
 =====

SZENT ISTVÁN NAP FLORIDÁBAN.

A sarasotai KOSSUTH KLUB a velencei (Venice) Magyar Házban aug. 20-án rendezte meg az idei Szt. István napi ünnepséget.

Előtte tartotta Ft. Dr. Szépe László kath. misziós lelkészünk a 60. évi miséjét. A mise után Dr. Csizinszky Sándor, a Kossuth Klub elnöke ebből az alkalomból egy díszoklevelet nyújtott át neki. Majd Dr. Oláh Lászlóné-Sarolta lelkészi pályafutását ismertette.

TÓTASZTELENDŐ
DR. SZÉDE LÁSZLÓ
atyának

A MAGYARSÁG IELKA SZOLGÁLATÁBAN ELTÖLTÖTT

60 ÉVÉRT

köszönettel és hálával
- ad multos annos -

- a Sarasotai Magyar-Amerikai Kultur Egyesület -
"Kossuth Klub"

AZ 1995-İK ÉVÉBEN
SZENT ISTVÁN KIRÁLYUNKÜNNEPÉN

Csizinszky

Működés után következett a Szt. István napi ünnepi műsor, amelynek kiválóságáért a rendezőknek csak dicséret jár!

Sarasota és környéke magyarsága nagy létszámmal vett részt a kiváló ünnepségen.-

Ugyancsak a Kossuth Klub egy emlékvacsorát rendezett az 1956-os magyar szabadság harc emlékére. Az ünnepi szónok Ft. Mustos atya volt. Ezen is félszázan jelentek meg a sarasotai magyarok. A kiváló rendezésért főképp a Kisvarsányi házaspárnak kell gratulálni.

A baloldalt látható díszoklevelet v. B. Tamáska Endre tervezte s festette.-

- ooo0o -

Ugyancsak a Kossuth Klub kezdeményezett egy SZABAD EGYETEM műsor sorozatot.

Az első előadásban Dr. Csinzinszky Sándor elnök, -ki egy egyetemi tanár Bradentonban szerepelt, -egy tanulmányútról számolt be.

A második előadást pedig Prof. Dr. Kisvarsányi Géza tartotta, amelynek témája „Európa legnagyobb arany és réz telepéről Recsken.-

... ..

A Sarasotai Beráti Asztal Társaság bucsuztatta szept. 24-én egyik közkedvelt tagját vitéz Levalt- Jezmierski Lászlót, aki véglegesen visszatelepedett Magyarországra / Miskolcra./28-án pedig a Társaság tagjai kikísérték a repülőtérre s ott vettek végleges búcsút tőle.

A SARASOTAI MAGYAR HIRMONDÓ-t A Kossuth Klub hirei c. értesítőt Kisvarsányi Bognár Éva szerkeszti, aki egyúttal a Klub Igazgatósági tagja is.-

Az alsóvedésszi hősi-
emlékmű .

FOTÓ: SÍPOS

Most kaptam hírt az egyik unokécsémtől, hogy Petrehai HEGEDUS ISTVAN-t, egyik unokécsém fiát megválasztották lelkipásztornak Alsóvedésszabapt, 17.-én volt a beiktatása. Az ünnepség és vendéglátás igen nagy szabású volt. A vadászok kiűzték magukért

Az új lelkész szépapja, - az én nagypám - Petrehai HEGEDUS JOZSEF ott volt 40 évig a református iskola tanítója, majd pedig "Rektora" és a református egyház orgonistája és kántora. A templom előtt áll az I. Világháborús hősi emlékmű, amelyen az első helyen HEGEDUS ISTVAN zászlós neve van felvéve, aki a Raktor ut egyik fia voltshalt hősi halált. Az új lelkész nagypámé testvére volt.

István öcsém Alsóvedésszon született s én pedig az első és második osztályt a református elemiben ott jártam. Szerkesztő/

-Ilyenek a véletlenek.

*Mr & Mrs Klaus Grosch
request the pleasure of the company of*

Mamsi and Bandi

at the marriage of their daughter

Julia Catharina

to

Melvin John Joseph Robson

at Pfarrkirche St. Martin, Bernried

on Saturday, 25th November 1995

at 12 o'clock

and afterwards at

Hotel Marina, Bernried

*Parkstrasse 10
82347 Bernried
Germany*

R.F.V.P.

Julia lányunokám 1995, november 25-én tartja az esküvőjét Németországban.

Nagyon szeretne volna, ha azon a Nagyanyja is ott lehetett volna.

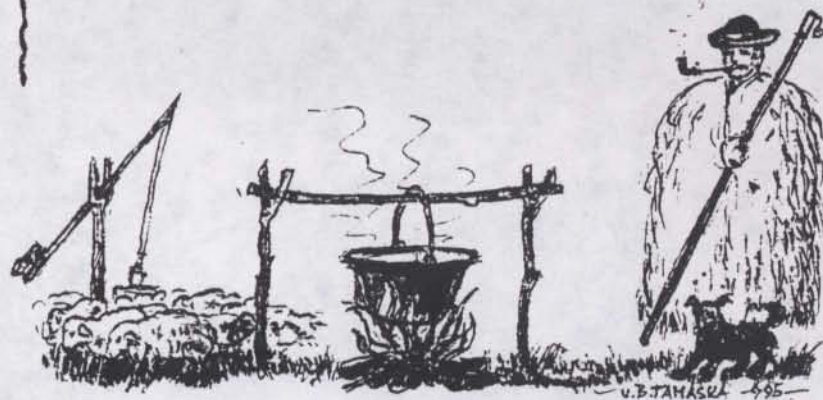
Sajnos ez nem történhetett meg.

Nemzetes és Vitéz Jezierskai Laci,
 Határozott, legjobban hazatelepedni.
 Hány Jánossal ő nem volt rokonságban,
 De mesélni tudott sokat egyfolytában.
 Hadi eseményt hallgattuk éteget,
 Negyvenszer is mondta nekünk ő ezeket.
 Jó barát, jó bajtárs és igaz hazafi,
 A hölgyek körében „gentleman”-igazi.
 Ha majd bográcsodban birkapörkölt rottyog,
 Gondolj majd mireánk, erre van is okod.
 Velencei kalmár lépne be hazádkhoz,
 Vigyázz! - sohse vitesd őt az asztalodhoz.
 Baráti Társaság így búcsuzik Tőled,
 Magyarok Istene legyen mindig Veled.

A. D. MCMLXXXV. - MENSIS. SEPTEMBER, DIE. XXVI.
 ~ IN OPPIDO SARAZÓTA ~

Vitézi avatás Pécsett.

A szovjet csapatok kivonulása óta ez volt Magyarország a 4. vitézi avatás.

Ennek sikerét köszönhetjük vitéz Zsolnay Antal - József Székkapitány erélyes vezetésével közreműködő rendtársaknak.

A V.SZ., tagjai közül is, a 20 főből jelen tudott lenni 15.-

Az ünnepi beszédet Dr. Mayer Mihály püspök mondta.

Jelen volt Pécs város polgármestere, a pécsi katonai helyőrség képviselői, a lovagrendek küldöttségei, a Bolyai és Kossuth akadémia kiküldöttjei s v. Martonfalvai Hűgő az MHBK központi vezetője.

Az avatás napja szept. 2. volt és 387 vitéz került avatásra.

Simonyi tudósítása;

"Azóta volt egy kellemes csö, összejövétel Verőcén, a múlt héten meg Győrben. Mindenki ment, aki hivatalos volt és egészséges".

A Győrből küldött lapon pedig ez áll;

" A mai baráti találkozáson több mint tízen gondolunk Rád, főleg együtt érzésünket küldjük Feleséged bűnsége miatt....

Az aláírók nevéből a következőket fejtettem meg; Radnay László, Perjési György, Aykler Zsigmond, Fráter János, Perjésiné Babi, és Jenő (Dr. v. Kovács)

Végtelen nagy örömmel veszem, hogy még mindig vannak a veteránok között, akik épolni tudják a bajtársi közösséget.- Csek továbbra is így fiuk !!
 Sajnos, soraink otthon s itt kinn is egyre csak fogynak.

TERÉZHALMY GÉZA

- v. m.kir. t ű z é r f ő h a d a g y -

Endemkeresztes Szent László lovag és volt Széktartó h. rövid betegség után 1995, szept. 22,-én Clevelandban, Ohio- 77 éves korában elhunyt.- A családon kívül a Szt. László Rend lovagjai, az MHBK tagjai gyászolják mélyen.

+ Istén veled Géza jó barátom +

. . . +++ . . .
Miközben ezt a szöveget szerkesztettem, az én otthonomat is szomorúság érte. Az előző oldalon még házassági évfordulóról írok s nemsokára gyászjelentést kell idetennem, hogy hűséges feleségem - elhunyt. -

Mély fájdalommal tudatjuk,
hogy szeretett Feleség, Anya, Nagyanya

vitéz nemes Baranchi Tamáska Endré-né.
szül: nemes Vásárhelyi Nagy Magdolna Sarolta DLJ

életének 75-ik, boldog házasságának 30-ik évében hosszantartó betegségét türelemmel és hősiesen viselve, a szentségekkel megerősítve
1995 November 5-én

Sarasota , Florida U.S.A -ban elhunyt.

Férje; vitéz Baranchi Tamáska Endre. Leánya: Grosch Klaus-né- Judith,
Unokái:Robson Melvinné-Julia és Maximilian,Testvére: dr.Darabos Lajos-né
Erzsébet; Sógornője; özv. Nagy Lajos-né Márta, Sógora; Baranchi Tamáska
István gyászolják.

Hamvasztás után pora a Soproni temetőben Magyarországon testvére mellett
talál örök nyugalomra.

A Feleségem lelkiüdvéért a gyászmise 1995. november 12.-én vasárnap volt d.u. 1.30 kezdettel a sarasotai Szent Mihály arkangyal r. kath templomban.

A misét Ft. Dr. Szépe László r.kath lelkész, Szent László lovag vezegte.- Az áldozás után az orgonista "Ave Mária"-t énekelte orgona kísérettel. A mise végén a lelkész még külön tartott megemlékezést Sarolta asszonyról.

A barátok nevében Ryll Ferencné- Mária- jó barátnöje máltatta, akinek a beszéde igen megható volt.- A Magyar Himnuszot énekeltek el.- Több mint 200-an vettek részt a sarasotaiak a Feleségem gyászmiséjén/. Szomorúságomban nagy lelki vigasz volt a számomra, hogy olyan sokan kedvelték és szerették, becsülték "öt.-

--- +++ ---

Ft. Dr. Szépe László beszéde;

Búcsúzunk.-Mégint valaki elmegy közülünk.

Tudtuk, hogy elmegy, mert már hosszú ideje beteg volt; már régóta nem volt a közösségünkben. Otthonában egy ideig még mozgathatót egyik szobából a másikba; később már csak fekvő beteg volt.

Aki meglátogatta, azt örömmel fogadta; friss elmével beszélgetett; arcán békés nyugalom látszott,- de szomorú volt látni a test gyöngülését, a hervadást.

De az az élet menetrendje; Isten letesz minket a földi életbe, és aztán visszavesz magához; kit korábban, kit később.

És ezt a menetrendet, törvényt, mi hávók tudomásul vesszük és megnyugodva elfogadjuk. Isten úgy rendelte el és mi tudjuk, hogy ő jót akar nekünk.

Kipróbál minket a földi életben, ^{és} aztán magához vesz. Boldogok, akik jól megállják a próbát.

Amikor valaki elmegy közülünk, már szokás lett, hogy igyekezzünk tőle valamit tanulni,- mert mindenki élete ad valamire példát.

Ma olyantól búcsúzunk, aki a hosszú évek betegségét, szenvedését is türelemmel békésen viselte.

En röviden - csak egyet akarok megemlíteni, ^{ami} mindnyájunk részére hasznos-intelem lehet.

Többen mentek el közülünk, akik szintén türelmesek voltak a betegségben, de többnyire meg volt bennük a reménykedés a gyógyuláshoz és ez nagy segítség.

Sarolta már tudta, hogy nincsen remény a gyógyulásra és mégis nyugodt, megbékélt, szinte derűs maradt; ez nagy lelki erőnek a jele.

Többször meglátogattam; kérte az oltáriszentséget. Láttam, hogy öröm és erőforrás volt neki Jézus.

Egy alkalommal megkérdeztem, hogyan tudja ilyen megnyugodva elfogadni a sorsát. Azt felelte; "Isten adott nekem 75 évet, abban sok öröm is volt. Férjem, gyermekeim, unokáim és a munkaköröm, - boldog voltam; - csak nem lehet jogom lázadozni a mostani betegségem miatt ? Csodálatosan erős, kiegyensúlyozott lelkiállása volt.

Vajjon honnan merítette erejét ?- "Egyszer megmutatta elsőál-
dozási fényképét; azóta is Jézus volt a menedémem és erőm."

Búcsúzunk Tőle és köszönjük neki a szép példáját, a szenvedés elviseléséhez.

Sarolta életéről barátnöje,- Ryll Mária fog szólni.

Mielőtt Áment mondanék, hozzá kell tennem, hogy férje, Bendi is példát mutatott nekünk ezekben az években; hogyan lehet és kell ki-
tartani hitvestársunk mellett a betegség, szenvedés idején,-

Isten adjon Saroltának békés, örök nyugalmat országában és vigaszt, megnyugvást itt maradt szeretteinek,- Amen.-

Ryll Ferencné - Mária
bucsubeszéde.

- Elmondta a Sári gyászmiséjén 1995, november 12.-én Sarasotában. -

Szomorú szívvel gyűltünk össze, hogy sarasotai magyar közösségünk egy igen értékes és szeretett tagjától - Tamáska Sárítól - búcsút vegyünk. - Bucszuni mindig keserves és fájdalmas. Azonban, Sári példáját követve, most nem csupán siránkozással, de háláddal is búcsúzunk.

Hálát adunk az Úrnak, hogy Sárít közénk vezette, hogy annyi esztendőn át élvezhettük barátságát, gyönyörködhettünk választatkos megjelenésében és részt vehettünk az ő közreműködésével megrendezett magyar club eseményekben. Mindannyian gazdagodtunk azért, hogy Sári annyi esztendőn át velünk lehetett, élveztük pompás szerető vendéglátását, akár tánc-
cal egybekötött vassorákon a clubházukban, akár meghitt baráti összejöveteleken szép otthonukban. Floridai tartózkodásunkat Sári személye szebbé és kellemesebbé tette. Ezt szem előtt tartva búcsúzásunk egyben háláadásra is ad alkalmat.

Az utolsó pár hónapban sokszor volt alkalmam Sárral elbeszélgetni és átérezni az ő Isten akaratában való megnyugvását és hitét. Sári hősiessége nem csupán a megbékélésben nyilvánult meg.

Sokszor kifejtette, hogy Istennek hálaival tartozik, mert aránylag hosszú élettel és egészséggel áldotta meg. Sok jót, szépet szeretet kapott és segítséget minden nehézségében.

Sári szavait idézem: "Belenyugodtam, hogy elérkezett az életem vége, mert tulajdonképpen mindent megkaptam az élettől, nem hiányoltam semmit. Itt az ideje, hogy elmenjek."

Sári Szombathelyen született 1920, február 5.-én, jómódú keresztény szülőktől. Korán megpróbálta őt az Úr, mert 4 éves korában elvesztette Édesanyját, Édesapja második házasságából még két leánygyermek született és a család igen harmonikus, megértő, szerető életet élt. -

Sári, akit a Jóisten tehetséggel és szorgalmával áldott meg, kitűnő eremánnyal végezte el középiskoláit a szombathelyi Kanizsai Dorotytya leánygimnáziumban. Noha gyönyörű alt hangja énekesnői pályára vonzotta, mégis inkább a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett diétás nővér diplomát. A hőmezővásárhelyi Közkórháznál, ahol mint vezető diétás nővér dolgozott, megismerkedett Dr. Bedő István orvossal. A vele kötött házasságból született leánya; Judit.

Sajnos, Sári nem sokáig élvezhette a boldog családi életet. Férje a háború hősi halottja lett és Sári fiatalon egy apró gyermekkel özvegyen maradt. Az Úristen azonban itt is megint védelmébe vette és rendelt melléje Dr. Szalontay Zoltán orvos személyében - egy újabb élettársat, aki örökbe fogadta leányát és Juditnak szerető jó apja maradt mind-

végig.

1950-ben a család áttelepült Amerikába, hol mindkét szülő újabb diplomát szerzett, hogy Judit lányukat privát iskolába, majd kiváló egyetemre járassák.

1965-ben, mikor Sári közös megegyezéssel válás után megint magára maradt, az Úr keze-vitéz nemes Baranchi Tamáska Endre szobrász-és festőművészt vezérelte melléje, akivel 30 évig igen boldog házasságban éltek.

Sárit a hatvanas években két kitüntetés is érte. Felvették a Soverain Szent László Rendbe "Gillagkeresztési" minőségben és később a Katonai és Ispolnyos Szent László Lovagrendbe "Dame" címmel. Tehát ahogy Sári maga is mondta, teljes élelet élt és nehézségeiben mindig megmutatkozott az Isteni Gondviselés.

Sokszor említettem, hogy noha ő már nem tud főzni a jégszerénye soha sem üres. "Gyerkőket nevezte meg barátait" akik az ő kedvenc ételével kedveskedtek neki.

Hálátelt szívvel beszélt egyetlen lányáról és különösképpen négy, tartotta és hálát érzett két tehetséges és kiváló unokájának szerető ragaszkodásáért.

Ahogy közeledett a véghez csupán egyetlen aggodalma volt, hogy távozását nehogy hosszas szenvedés és értelmi képességeinek elvesztése előzze meg. Ilyenkor mindig külön kérte imármat és bizakodva mondta, hogy milyen nagy megnyugvást jelent, hogy Bandi mindig mellette van és lesz is az utolsó percig.

Az Úristen ezt az utolsó kívánságát is teljesítette.

E hó 5.-én egy jó reggeli elfogyasztása után telefonon beszélt magyarországi nővérével és Németországban élő lányával. Majd röviddel ez után Bandi kezét fogva fájdalommentesen csendesen elaludt.

Ezért adunk hálát az Úristennek és újból megköszönjük, hogy Sárit közénk vezérelte, aki annyi sok esztendőn keresztül jelenlétével olyan sok kellemes és boldog emlékek gyarapította életünket.

Mindannyian hiányolni és nélkülözni fogjuk. De Sári nem hagyott el minket, csupán megelőzött a hazatérésben... .

.....

For those of you, who don't speak any Hungarian, we wish to extend our heartfelt appreciation for honoring Sári's memory with your presence. She was respected and liked by all, who knew her. Her entire family / husband, daughter and 2 grandchildren/ will never forget her and all her friends will miss her very much.

We thank you for caring your understandings and all your efforts. It is people like you who help others bear the burdens (?) imposed my Fate.-

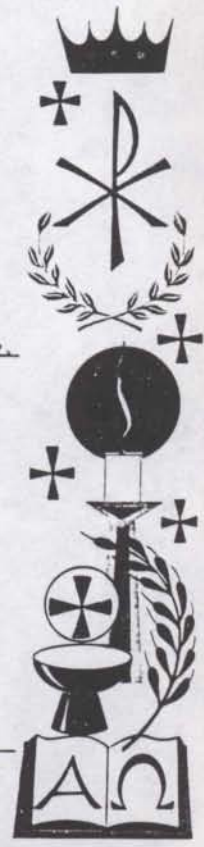
Perpetual Membership
in the Marianist
Spiritual Alliance
has been conferred
upon

*Magdalen Sarolta Tamaska
de Barasch*

Member's share forever
in the Masses, Prayers
and Good Works of the
Marianists.

Requested by

*Jackie Conway
Father John, S.M.
DIRECTOR*

0000 0000 0000 0000 0000 0000 0000 0000 0000

Nem sokára megfogom magamat
ajándékozni.
Az összes örömeimet, az összes fájdalomaimat
érzéseimet, a sok sok élményeimet
ki fogom egy fehér aloszra magam elé kiteríteni,
's elfogok bennük gyönyörködni.
Egyszer a szíves, csillagj, fenyves és fompáth
kincseimben.
Ez akkor kálás lesz/mert tudni fogom:
Spék volt az én életem /igen/ szép és jó,
És minden percét valóban éltem.

Jul. 22. 1995

Ezt a kis elmélkedést a szalon
esztelen találtam, miután Jutka
lányom visszament Németország-
ba.

Ebben az évben három ízben
jött az Edesanyjához, hogy
még együtt lehessenek.-

6 és fél hónapot töltött
itt, ami Edesanyjának igen
jó! esett.

Bearanyozta utolsó napjeit.

))((

- Jutka 2 éves volt, amikor elhagyta Magyarországot s csak német és ame-
ricai iskolákba járt. Ennek ellenére nemcsak beszél, de ír is magyarul.

Hálással köszönöm mindazoknak a barátoknak, a segítségét, akik velünk voltak ezekben a nehéz időkben. Hisz majdnem két év telt el, ami bizony nem volt könnyű senkinek.

Tudom, hogy mindez azért történt, mert Saroltát nagyra becsülték, értékelték s szerezték.

Az Uristen áldja meg, segítő barátainkat s fizesse vissza bőségesen, mindazt amit nekünk adtak, vagy juttattak.

---00---

A FBH-ra küldött önkéntes adományok; 1995-ben; v.L.J.L \$ 5.00.

A negylelki adományt itt köszönjük meg.

.....
A FBH-nak ez a száma lezáratott; 1995. november 15.-én.

Igen nehéz napokban szakítottam magamnak egy kis időt, hogy ezt a számot elkészíthessem.

Kedves olvasóim! - Negértéseteket kérem, ha késve fűg kezetekhez kerülbi ez a példány. Nov, 18-án már repülök is Magyarországra, mert visszem a feleségem hámvait, hogy ott magyar földben legyen neki örök nyugalma.

Azt viszont még nem tudom, hogy mi kor fogok visszatérni az USA-ba.

* *****

ISTENTŐL MEGÁLDOTT KARÁCSONYT

és

BOLDOGABB MAGYAR ÚJESZTENDŐT

kívén a szerkesztő -

Cim;
Endre v. Tamáska de Baranch
2621 Woodgate Lane
Sarasota, FL. 34231.USA

SARASOTA HERALD-TRIBUNE /
TUESDAY, NOVEMBER 7, 1995

**Magdolna Sarolta
Tamáska de Baranch**

Magdolna Sarolta Tamáska de Baranch, 75, Sarasota, died Nov. 5, 1995.

She was born Feb. 5, 1920, in Szombathely, Hungary. She retired from the Maas Brothers department store. She was a Catholic.

Survivors include her husband, Endre V.; a daughter, Judy Grosch of Benried, Germany; a sister, Darabos Lajosné of Budapest, Hungary; and two grandchildren.

A memorial service will be announced. Bayshore Funeral Home in Bradenton is in charge.

Memorial donations may be made to Hospice of Southwest Florida, 406 1/2 3rd St. W., Bradenton 34209.

SARASOTA HERALD-TRIBUNE

FRIDAY, NOVEMBER 10, 1995

**Magdolna Sarolta
Tamáska de Baranch**

A Mass in Hungarian for Magdolna Sarolta Tamáska de Baranch, a Sarasota resident who died Nov. 5, 1995, will be at 1:20 p.m. Sunday at St. Michael The Archangel Church on Siesta Key.

Col. V. B. Tamáska
2621 Woodgate Ln.
Sarasota, FL 34231